

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО И ГИПСОВОГО ДЕЛА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світлана Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук

Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Ніни Мудрик-Мриц

З М І С Т :

Леся Українка:

Тішся, дигино	2
Ростик і Костик	3
З новацького світу	7
Мандрівка по Україні	10
Сестричка Надя:	
Лещетарі	14
Розгадки загадок	19
„Зореплавці”	21

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новаки складають її на руки виховників, самітники та неноваки персилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 30 центів.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ДАТКИ
НА ФОНД:

В. О. Семків за даток 1.50 дол.,
Ларисі Музичці за одного доляра,
Батькам покійного Тарасика
Петелицького за п'ять доларів,
Сяні й Андрійкові Мостовичам за
2.50 дол.

Рій новачок „Фіялки” з Торон-
та, Канада, прислав передплату
для роя новачок „Волошки” з
Аргентини, а ще на додаток 50
центів на фонд „Готуйсь”.

Щира вдяка „Фіялкам” від
„Готуйся” і від „Волошок”!

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2 (103)

Лютий

1965

Велика українська поетка Леся Українка теж була колись така мала, як Ви. Любила слухати казок, співати українських пі-

сень та ходити в народному одягу. Навчилася читати, коли їй було ще тільки чотири роки та дуже радо читала книжки.

Леся Українка
(Лариса Косач-Квітка)

ТІШ С Я, ДИТИНО...

Тішея, дитино, поки ще маленька,
Ти ж бо живеш на весні,
Ще твоя думка літає легенька,
Ще твої мрії ясні.

Мрія полине із думкою вкупці
Ген у далекі світа, —
Крил не втинай сизокрилій голубці,
Хай вона вільно літа.

Чи пам'ятаси ту казку-дивницю,
Як то колись принесла
Тую цілющу-живущу водицю
Дрібна пташина мала?

Їй не страшні були дикі простори,
Скелі і хвилі морські,
Перелітала найвищі гори, —
Мала крильцята прудкі.

Так твоя думка швиденько полине,
Тільки їй волю даси,
І принесе з чарівної країни
Краплю живої роси.

І як приступить журба невсипуца
Та до серденька твого,
Тая росиця цілюща-живуца
Буде жити його.

Хай же та мрія із думкою вкупці
Лине в незнані світа, —
Крил не втинай сизокрилій голубці,
Хай вона вільно літа!

РОСТИК і КОСТИК

Мал. Ірка Савойка

(Продовження)

— Ти, бачу, такий, що й запорізьким характерникам⁴⁾ був би рівня! І я дуже хотів би їхати з тобою далі у майбутнє, побачити, що там далі станеться!

Костик почув, що гарячі рум'янці виступили йому на лице.

— Але хіба ж годиться кидати брата в біді?

— А в якій же ти біді його кидаеш? Він остався біля самого пана гетьмана. Моя мати його радо прийме, чи тітка Герцикова, чи полковниця Чечелиха⁵⁾. А хоч би і сотничиха Чуйкевича. Вона мене завжди горіхами та пряниками вгощає, коли лиш зайду в їх двір!

Костик сидів, мов на гарячому залізі і не знав, що далі казати, коли це біля них де не взявся якийсь чоловік із здоровенними вусами, в синьому однострої з червоними швами та в заяложеної білій шапці без дашка⁶⁾. За його обидві руки чіплялися півнагі, темношкірі хлопчики, в ширококрисих капелюхах⁷⁾.

Костик поглянув, поглянув, щось поміркував, а далі вискочив з авта понад замкнуті дверцята та впав на коліна в червоний пісок:

— Батьку! Батьку наш, Тарасе! Кобзарю наш! — ледве ви-

мовляв, так билося йому серце.

Тарас пустив руки хлопчиків та підбіг до Костика:

— Це ж і ти з України, дитино? А яка це лиха доля закинула тебе теж у ці киргизькі⁸⁾ степи, так, як і мене?

— Не лиха доля, ні, — промовив через силу Костик. — Це так тільки сталося, що я міг приїхати до тебе... побачити тебе... поклонитися тобі...

— А давно ти з України, сину?

— Та ні... теє, так, давно, ще за гетьмана Івана Мазепи... то значить: ні, я не з України, я з Америки тепер... — плутався і сам не знав, що казати із зворушення Костик. — Там цього літа поставили тобі такий великий пам'ятник у самій столиці, в Вашингтоні. Ось я ще й відзначку на однострої ношу! — Костик встав і показав золоту відзначку на своїй груді.

— Пам'ятник? Мені — пам'ятник? — не міг знов надивуватися Тарас Шевченко. — Та хіба ж мене не забули? Думалося — всі мене забудуть ось тут на чужині, а то бач — пам'ятник, та ще в такій далекій землі! Бог дав, що таки згадали...

— Ніхто не забув тебе Батьку, ніхто! — лебедів Костик. — Я

ось народився вже в чужій землі, а твого „Кобзаря” читав і знаю:

Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине!
От де, люди, наша слава,
Слава України!

— проговорив гладко, мов із книжки читав.

— Не забули? І це вже, кажеш, рік 1964? — відчитав Тарас на відзначці.

— Ні, ні, всі українці в цілому світі тебе пам'ятають, навіть большевики, і ті тебе не можуть заперечити...

— Большевики, кажеш? А хто ж це такий?

Тут Костик мусів призадуматися, поки знайшов відповідь:

— Це москалі та всякі інші поганці. Вони і в Бога не вірують, і всю Україну хитро та мудро Москві на поталу віддають, і тебе самого⁹⁾... та ні, я тобі цього не скажу... — зам'явся нараз Костик.

— Та в цьому часі я вже давно буду мертвий, — усміхнувся зболіло Тарас. — Що ж вони мені мертвому вдіють?

— Хреста святого з твоєї могили забрали, та ще кажуть, що ти... та ні, не скажу, бо тобі боляче буде...

— Нехай роблять, що хочуть, — відповів надиво спокійно Тарас. — Та колись таки Бог змилується над нашою землею, та запанує у нашій хаті своя правда, і сила, і воля... Може й ти ще цього доживеш. — А цей, то

що за козарлюга? — показав на Грицька.

— Його ти батьку певно знаєш, бо про гетьмана Мазепу сам вірші складав — розговорився тепер Костик. — Це син генерального писаря Пилипа Орлика, Грицько. Я... я заміняв його за свого брата і він їде зі мною в майбутнє...

— Знаю, знаю я, читав у літописах та від старих кобзарів чував... — промовив задумано Тарас. — То що, він тепер брат твоїй, чи як?

— Як не брат, то хоч побратим, — заговорив скороговіркою Грицько, вискакуючи на радість з авта. — Коли дозволите, батьку, то ми тут зараз перед вами хрестами обміняємось та станемо побратимами¹⁰⁾, а ти нас поблагословиш...

Костик розіп'яв ланцюжок на шії та зняв свій золотий хрестик, що його дістав два роки тому перед Першим Причастям, а Грицько свій, семираменний. Завісили їх один одному на шії, тричі поцілувалися та поклонилися в пояс Шевченкові.

— Благословлю вас, сини мої! — промовив святково Тарас. — Їдьте в далекий світ та голосіть, що слава не поляже, козацька слава, поки ростимуть такі діти, як ви...

— Батьку... — перервав йому несміло Костик, хоч переривати старшим не годиться, — в мене одно прохання до тебе...

Мал. Ірка Савойка

— З дорогої душі рад я тобі вволити всяке прохання, та сам бачиш — я вбогий солдат і нічого в мене немає. В мене навіть вчора знов унтер¹¹) всі пера й олівці забрав, щоб я не міг ні словечка написати...

— Я маю зі собою олівець і радо залишу тобі! — живо підхпив Костик. — Тільки, будь ласка, напиши мені хоч кілька слів у моєму новацькому записнику! — і Костик простягнув Шевченкові свій записник та олівець.

Тарас взяв їх та задумався на хвилину:

— В чужину їдете, хлопці?

— Таки в чужину, батьку...

— сумно відповів Костик.

Шевченко написав щось у записнику та віддав його хлопцям. Поцілували Тарасові руки, всіли в авто, стали махати на прощання долонями, але чомусь Костик не зважувався ще рушати. Аж нараз щось пригадав собі. Попорпався в кишенях і виймив з кожної кишені по блискучому центикові.

— Це тим малим киргизам, що розважають твою, батьку, тугу, в цій пустині! — гукнув. Хлопчики підхопили блискучі грошики на льоту і стали аж пританцювувати на radoшах. Тепер вже Костик завів мотор і таки рушили, збиваючи знов цілі хмари червоної куряви.

— Спасибіг тобі, що мене в побратими прийняв! — гукав Грицько крізь шум вітру.

Костик вже вправно вів авто та навіть знав, що йому слід говорити:

— І я радий, що ти мій побратим. Будеш жити в нас у хаті, і до нашого роя тебе приймемо, бо нас тільки дев'ять... ні, всім, бо Ростика вже не буде... — згадав і знов посумнів на хвилинку. Та Грицько шебетав далі:

— Тільки ти скажи мені толком, хто був цей дядько, що нас благословив? Я його зразу полюбив, як рідного, і тобі він мабуть не був чужий?

4) **Характерник** — так називали козаки старих та досвідчених вояків, і про них розказували, ніби вони знають чари і ніяка ворожа куля, ні шабля їх не може зачепити.

5) **Полковник Чечель** був дуже хоробрий. Коли гетьман Іван Мазепа відійшов із старшинами з Батурина, щоб злучитися зі шведським королем Карлом 12-им, доручив полковникові Чечелеві оборону Батурина перед москалями.

6) Так виглядав однострій московських вояків, „солдатів“. Коли цар Микола заслав був Тараса Шевченка на примусову військову службу, Шевченко теж мусів носити такий однострій.

7) Тарас Шевченко сам намалював на засланні свій портрет з такими двома киргизькими хлопчиками.

8) **Киргизькі стени** — тепер ця країна називається Казахстан. Лежить у середній Азії. Туди заслали були москалі Тараса Шевченка за його українські вірші.

9) Большевики пишуть та говорять, ніби-то Тарас Шевченко виступав у своїх віршах проти християнства та що був за злуку України з Москвою. Щоб це доказати, часто перекручують його вірші, або пропускають деякі їх частини. А справді було якраз навпаки: Шевченко був дуже побожний та всім серцем бажав, щоб Україна була вільна, а московського панування ненавидів.

10) **Побратимство** — давній козацький звичай. Побратим справді ставав ніби ріднею своєму побратимові та мав обов'язок боронити його, якщо цього було б потрібно.

11) **Унтер** — найнижчий ступінь старшини у московському війську. Шевченкові не вільно було на засланні писати й малювати, а тому старшини часто робили обшуки в його речах та забирали всяке писарське приладдя, яке він з трудом роздобув.

(Далі буде)

Табір новаків „Малі Українські Січові Стрільці” на Новому Соколі минулого літа.

„ГОТУЙСЬ”

ДЯКУЄ ЗА РІЗДВЯНІ ПРИВІТИ

І цього року прийшло до редакції багато привітів з нагоди Різдва Христового. Ось погляньте: із З'єдинених Держав Америки:

Філадельфія: рій „Ластівки” Четвертого Гнізда „Пташата”, сестричка Віра Пак, повачки Мирослава Одежинська, Уляна Кулиняк, Ростислава Одежинська, дарія Кушмелин, Аніта Федак, Христя Романів, Рій „Соловейки”, росва Наталка Турченко. Вони самі намалювали святочну карточку.

Балтімор: рій новаків „Карпатські ведмеді”, сестричка Леся Пісецька, росвий Юрко Зелинський, новачки Юрій Попович, Мирон Вацлавів, Іван Шморгун, Олег Гудима, Євген Шморгун, Олександр Стрижак, Юрко Корж, Роман Коструб'як, Івась Хай, Мирон Садовий, Яромир Зінкевич, рій „Лісові ягідки”, новачки Ліда Суська, Ляля Саламаха, Оля Серединська, Ірена Корж.

Ньюарк: Гніздо Новачок „Лісова поляна”.

Коговз: Гніздо Новачок „Українські квіти”, сестричка Оксана Бачинська, рої: „Маки”, „Волошки”, „Чорнобривки”, новачки Ганя Ютка, Кася Ютка, Ірка Жеребинська, Марійка Лопух, Кася Філь, Ірина Боднар, Діана Боднар, Оля Роман, Галя Сидор, Маруся Гарат, Христя Мацюк, Ярослава Левицька, Ліда Семе-

Пластовий вертеп у Бостоні, Америка.

нович, Люба Поптанич, Катруся Ракоча, Галя Омецінська. Підписали цей спільний привіт на збірці гнізда дня 23 грудня 1964.

Бостон рій новаків „Левенята”, братчик Яків Шегрин, новаки Юрко Берегулька, Роман Берегулька, Ростик Кондратюк, Юрко Ранюк, Юрко Гриценко, Алек Ленев, Всеволод Петрів, Степан Храм'як, Ігор Ранюк, Павло Осадца, Петро Гриценко.

Акрон: рій новачок „Песики”, сестричка Аля Иванчук.

Гемпстед: прийшла карточка від усього новацтва з Гемпстеду.

Кентон: рій новачок „Зайчики”, рій новаків „Баранчики”, юначки „Конвалії”.

Боффало: Гніздо Новаків „Гірські звірята”, братчики Ярослав Пришляк, Андрій Якубовський, Ярро Сайкевич, новаки Олег Чмола, Юра Лисенко, Володимир Гайдар, Василько Дусанівський, Стефко Головатий, Роман

Лоза, Борис Лоза, Володимир Поліщук, Андрій Стецьків, Іван Міtringа, Zenko Кобрин, Мирон Салдит, Мирон Коссовський, Данило Груб'як, Андрійко Пришляк, Степан Шишка, Орест Іскало, Василь Яремко, Іван Яремко, Данило Криницький, Петро Бейгер, Олег Борачок, Гоко Перейма, Геньо Нижник, Андрійко Кулик.

З Канади:

Сент Кетринс: рій „Фіялки”, сестричка Дозя Руденська, новачки Єлисавета Тиховецька, Діяна Фіцик, Рома Кухар, Лариса Дем'яненко, Леся Грабовенська. Вони самі намалювали теж і святочну карточку.

Вінніпег: Гніздо Новачок „Крилаті” та новаків „Лісові звірі” зі своїми сестричками та братчиками.

Австралія: сестричка Оксана Тарнавська, Красва Командантка Пластунок, написала: З Різ-

двом Христовим і Новим 1965 Роком, засилаємо найщиріші побажання — нехай Дитятко Ісус наділяє Вас щедрими ласками та дає багато сил і витривалости у Вашій корисній праці для добра української дітвори.

Христос Раждається!

Прислали теж привіти новачки й новачки самітники: **Олюсь Гнатюк** з Ріднею, **Сяня й Андрійко Мостовичі**, їх Батьки та старша сестра **Аня, Ераст і Ромашка Мрици** з Батьками.

„Готуйсь” дуже щиро дякує за всі ці привіти, бо вони показують, як багато новачок та новачків пам'ятає про свій журналік у радісні дні Різдва Христового!

Новачки **„Пташки з України”** з **Елізабет, Америка**, пишуть:

В неділю, дня першого листопада наша Станиця в Елізабет відзначила роковини Першого Листопада. Спершу всі пластуни вислухали ранню Службу Божу та прийняли Святе Причастя. По Службі Божій ми всі пішли на сніданок, що його приготували нам пані з Пластприяту. В десятій годині всі пластуни виїхали на прогулянку до заповідника у Вачонґ. Там відбули заплановані зайняття по частинах. Наше гніздо відійшло з сестричками на велику галявину, де ми гралися, співали та слухали розповідей сестричок. Ми теж ходили вглиб лісу, щоб побачити лісових звіряток та назбирати різні роди камінчиків. Потім ми відбули

змагання. Сестричка поділила нас на дві групи: на стрільців та ворогів. Стрільці старалися пройти попри ворожу стійку та здобити у дзвін, щоб дати всім знати, що Україна вільна. Після змагання була збірка всіх пластунів Станиці. Юначки та юнаки одержали перше, друге та третє місце у листопадовому марші. Сестричка гніздова роздала всім новачкам маленькі тризубчики за нашу участь у змаганні та за взірцеву новацьку поставу. Святкування закінчили ми молигвою та пластовим гимном-славнем. Ми роз'їхалися додому веселі й радісні та дожидаємо нетерпеливо чергової прогулянки гнізда до цього заповідника — на весні.

***

Новачки з **Аргентини**, з **Пластового Осередку у Саранді** написали нам таку свою казку-ви-

Різдвяна свічечка новацтва в Елізабет, Америка.

гадку, як то вони ніби літали... на місяць. Ось послухайте:

Дорогий „Готуйсь”!

Дня 25 жовтня ми виїхали великою ракетою на місяць. З нами їхали теж новачки з Ляважолу, Курапеліґве та сестрички: Христя, Ляруся й Ірка.

Коли ми причалили на місяці і висіли з ракети, побачили якихось великих і страшних людей, що приглядалися нам. Вони підійшли ближче та заговорили незнаною мовою. Сестричка порадила нам наложити слухавки і ми тоді зрозуміли, що вони хотіли нам сказати. Після привітання вони показали нам свої

гри та заспівали до танку пісню „Умба-умба”. Тоді ми показали, що теж вміємо бавитися і вивели забаву „Подоляночка”. Ми теж запросили їх до своєї гри. А за те, що вони нас так гарно привітали, ми запросили їх відвідати Україну. Ми всі посідали в ракету та рушили в напрямі України. В Україні вийшла нам назустріч бабуся та привітала мешканців місяця хлібом і сіллю. Ми, українські новачки, гралися знов разом з мешканцями місяця під проводом наших сестричок.

Вітаємо Тебе новацьким привітом

Готуйсь!

СКІЛЬКИ УКРАЇНСЬКИХ КНИЖЕЧОК ТИ МАЄШ У СВОЇЙ БІБЛІОТЕЦІ ВДОМА?

МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ

Погляньте, куди заїхали Оксанка й Олесь! Це місто Ви легко пізнаєте та напишете до „Готуйсь” все, що бачите на цьому образку. Тільки поспішайте, бо в березні Оксанка й Олесь поїдуть знов в іншу область України!

Мал. Оксана Борис

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА

Ой, горечко мені! Так багато цікавого маю Вам писати, а тут сестричка Леся стоїть наді мною та все: пиши і пиши недовго, бо місця в цьому числі обмаль! Ну, що мені робити? Хоч нашвидку розкажу Вам, що трапилося!

Прикрасила сестричка Леся ялинку, та ще як прикрасила! Ага, не слід мені розписуватися, що на цій ялинці було! Отже скажу коротко: пахла ця ялинка і живицею, і шоколядками, і яблучками. Поклалася я спати під нею. І приснилося мені, що йдуть напроти мене маленькі гномики: найстарший Гном-Ромтомтом, Гномиха-Ромтомтомиха та маленький Гномик-Ромтомтомик. Питаю їх: — Куди йдете?

А вони мені: — Написав нас славний письменник, що дуже любить дітей. Називається Роман Завадович. І тепер ми йдемо до

кожної української дитини. Щоб лиш хотіли вони нас читати!

Ще не встигла я їм обіцяти, що напишу про них усім читачам „Готуйся“, щоб цю книжку купували та читали, як іде напроти мене двоє дітей з кошиками в руках.

— А ви хто такі та куди? — питаю.

— Ми Марко та Улянка, а післала нас Ніна Мудрик Мриц, щоб назбирали ми багато солодких ягідок для всіх українських дітей. Так і зветься ця книжечка, що її вона сама і написала і намалювала: „По ягідки“.

— Ой, — кажу, — ягідки то я сама дуже люблю! І про вас читачам напи...

Не встигла я договорити, аж хтось термосить мене. — Вставай, — каже, — Гризикнижко, та поглянь, що ти дістала в дарунку під ялинку! (А цей „хтось“ — то був чортик Хляп. Він, було, перехворів на шлунок, бо в січневому числі з'їв був аж дві точки з-над букви „ї“ в написі „Землею українською“ і вони йому дуже зашкодили. Але

тепер вже видужав та знов брикав).

Махнула я хвостиком на Хляпа, бо він більшої уваги не варта, гляджу під ялинку — а там якраз обидві ці книжечки: „Пригоди Гномика - Ромтомтомка” Романа Завадовича та „По ягідки” Ніни Мудрик-Мриц. Схопила я їх в обидві передні лапки та

шуть у нору — писати про них Вам. А тут і сестричка Леся: — „Тільки не довго пиши”! Ну, хай буде їй: недовго! Зовсім нічого не напишу, тільки поміщу по образкові з кожної книжки, щоб Ви їх самі собі купили та прочитали, а тоді мені написали, як Вам подобалися!

Ваша Мишка

Мал. Віра Юрчук

Випав сніг —
Скільки втіх!
Вдався сніг чистенький, білий,
Ми лещети причепили.
Скільки втіх!
Упадеш — та не заб'єшся,
Тільки встанеш — усміхнешся!
Добрий сніг!
Мчиться білка, наче стрілка

Із гори.
А за нею сірий зайчик,
Той з нори,
На лещетах новачатам
Наздогін.
Сніг іскристий,
Сміх срібlistий,
Наче дзвін!

УВАГА! НОВАЧКИ І НОВАКИ, ЩО ПЕРЕХОДИТЕ ВЖЕ
ДО ЮНАЦТВА!

Пам'ятайте, що тепер Вашим пластовим журналом буде

Ю Н А К

так, як у новацтві був „ГОТУИСЬ”!

Читайте його так само пильно та дописуйте до нього!

Передплату посилайте на адресу:

„Y U N A K” MAGAZINE

2199 Bloor St., Toronto 9, Ont., Canada

Висота передплати: ЗДА і Канада: 5.00 доларів.

ЛЕЩЕТАРІ

Мал. Христина Козій

Одного зимового ранку Леся й Юрко вибралися у відвідини до діда й бабусі. Бабуся й дідусь жили на хуторі. Там кругом хати та кількох господарських будинків простягалось засніжене поле. Зараз за хатою воно спало вниз до ставка лагідним схилом. На схилі видно було лещетарські сліди, бо хтось їздив туди на лещетах.

Вони приїхали на хутір вечером, а другого дня зранку діти вибралися з дідусем на прохід. Юрко зацікавився слідами лещет, бо він їх не раз бачив, але їздити не вмів.

— Дідусю, чи то дуже тяжко вчитися їздити на лещетах? — спитав.

— Дідусю, а у вас є лещети? Покажіть нам! — попросила Леся.

Дідусь радо згодився і всі повернулися в хату, щоб вдягнутися у теплі светери та сказати Мамі, що йдуть вчитися їзди на лещетах. Мама зраділа цим, бо вона хотіла, щоб Юрко й Леся пізнали якнайбільше цікавих родів спорту.

Просто з хати пішли до дідусевого гаражу. Коли зайшли там у бічну комірку, Юрко аж ахнув: чого там не було! П'ять пар саночок, з десять пар ковзанів, рівенько покладаних, а під стіною цілий ряд лещет та кийків до них. І навіть черевики різної величини!

— Бачите, до мене часто приїдять зимою мої інші внуки, а ваші брати та сестри у других. А що всі діти швидко ростуть, то вони, коли їх приладдя стане вже замале, залишають його в

мене. Може кому пригодиться — ось так, як пригодиться вам сьогодні!

— Ой, дідусю, мої ковзани саме замалі вже на мене, то я їх другим разом сюди привезу! — промовила радісно Леся.

Дідусь мовчки погладив Лесю по голівці та взявся шукати черевиків. Юрко й Леся здивувалися, бо не знали, що до лещет треба мати особливі черевики. Ці, що дідусь подав їм, здалися спершу дуже великі, але коли діти їх примірили, показалося, що були якраз добрі. Юрко довго їм приглядався та не міг збагнути, в чому тут таємниця, аж дідусь пояснив, що ці черевики дуже грубі — подвійні, і тому нога виглядає в них така велика. Тоді дідусь казав їм встати та піднести руку вгору, а сам приніс обремек лещет і став примірювати. При цьому поучував: лещети для кожного повинні бути такі довгі, щоб, станувши біля них, досягнув їх вершка піднятою рукою. Якщо вони довші — їзди-

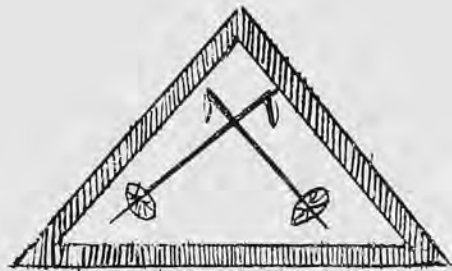
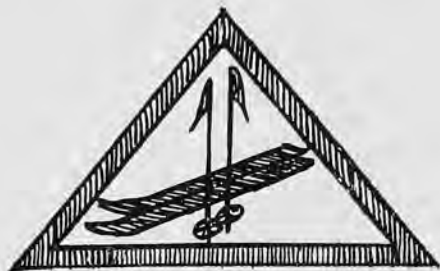
ти дуже важко. Але коли коротші — це не таке вже лихо.

Всі знали, що дідусь дуже добре їздить на лещетах, бо навіть чужі люди приїздили до нього на науку. Коли вийшли з гаражу і прикріпили лещети, дідусь сказав:

— Тепер починається наука. Я небагато буду говорити. Більше буду показувати, а ви слідкуйте за мною!

Дідусь взяв в руки кийки і діти зробили це саме. Дідусь пішов по снігу, а діти пустилися за ним. Юркові не везло. Він часто падав і при цій нагоді дідусь показав, як треба вставати, щоб не скрутити ноги, прикріпленої до в'язання лещет. Леся йшла добре, тільки дідусь їй пригадав, що не треба ставити таких великих кроків. — А зрештою, на лещетах ідемо так само, як і без лещет! — сказав.

Так вони ходили кілька разів перед дідусем, а опісля дідусь з'їхав вниз до озерця. Коли оглянувся, побачив, що діти лежали в снігу.

Відзначки вмілостей лещетаря та лещетарки. Чи Ви їх вже маєте?

— Початок завжди важкий!
— сказав дідусь. — А тепер покажу вам, як підходити вгору!
— і став підходити боком. — Цей спосіб називається „східці”. Є ще й другий „ялинка”. — говорив. — Та його покажу вам пізніше. Тепер пробуйте „східці”. Побачите, як це легко!

І справді, було надиво легко! І з'їздити стало легше, коли дідусь звернув увагу, що треба похилитися вперед і пригнути ноги в колінах, а тоді не так швидко впадеш.

Другого дня (Леся прокинулася, як ще було темно, і хотіла вже йти на лещети!) — дідусь показував, як здержатися та як закручувати в бігу. Було так гарно, що коли вечером Батьки казали вже збиратися, щоб їхати додому, Леся аж розплакалася з жалю.

З того часу вдома було стільки й розмови, що про лещети. Кожної неділі, зараз після Служби Божої вони стали їздити на недалеку лещетарську їздню, так з півтора години їзди від їх міста. Діти приглядалися там уважно, як хто їздить і наслідували тих, що їздили найкраще. Коли Юрко впав, Леся сміялася, а коли Леся впала, Юрко сміявся ще голосніше. Обоє старалися навипередки їздити щораз краще.

Аж одного разу зустріли на витягу Юркового братчика. Він дуже зрадів, що Юрко теж їздить на лещетах та довго приглядався, як Юрко це робить. А

коли поверталися додому, братчик весь час випитував, що Юрко знає про лещетарство та як вчився їздити. На прощанні сказав: — Ти, Юрку, сповнив вже всі вимоги, щоб здобути вмільсть лещетаря.

— Бачиш, я буду мати вмільсть! — хвалився Юрко Лесі. А Леся усміхалася і мовчала.

За тиждень Юрко прибіг зі сходи́н з новенькою відзначкою лещетаря на рукаві сорочки однострою. Показав її Мамі і Татові і всі раділи разом з ним. А однострою не хотів скидати, щоб показати відзначку також Лесі, що пішла була на свої гніздові сходи́ни і ще не повернулася.

Аж задзвонив дзвінок. Леся вбігла в хату, скинула швидко плащик і показала на своїй новацькій сорочці. . . відзначку вмільости лещетарки. — Я навмисне нічого не казала, коли ти хвалився, а тим часом моя сестричка перевірила мою вмільсть на своїй прогулянці минулої суботи! — вигукнула на радощах.

Тепер вже всі розсміялися, а Леся з Юрком сіли писати листа-подяку дідусеві за те, що допоміг їм здобути ці вмільости.

Вимоги вмільости лещетаря:

1. Їздить правильно на лещетах по рівнині, правильно держить кийки.
2. З'їде з горбка, затримається під час з'їзду, вміє закручувати підскакуючи або запорюючись у сніг.

3. Виходить на гірку „ялинкою” або „східками”.
  4. Вміє носити лещети.
  5. Вміє посмарувати черевики товщем, а лещети смаровилом.
  6. Знає, як зберігати лещети.
  7. Знає, що робити в разі випадку.
- Вимоги вмілості лещетарки: такі самі як і новака-лещетаря.

СУМНА ВІСТКА

Пишуть нам з Вінніпегу в Канаді, що там помер дня 20 листопада 1964 року новак Тарас Петелицький. Він мав вже ступінь „юного орляги” та був росвим свого роя „Зайчики” у Гнізді Новаків „Лісові звірі”. Вчився у четвертій класі Рідної Школи при „Просвіті” та в п'ятій класі публічної школи. Був дружинником „Вівтарної дружини” та, хоч був там один з наймолодших, дістав окреме відзначення за совісне виконання обов'язків.

Всі любили Тарасика, бо був пильний, чемний і привітний до всіх. Тож коли він помер, як десятилітній, всі щиро жалували за ним і на похорони та заупокійні відправи сходилися всі його друзі-новаки, всі школярі та вівтарні дружинники, всі вчителі та пластуни. Отці Василіяни правили жалібні Богослуження та в проповідях згадували сердечно малого Тарасика.

Батьки Тарасика не забули у своєму горі і про „Готуйся” та

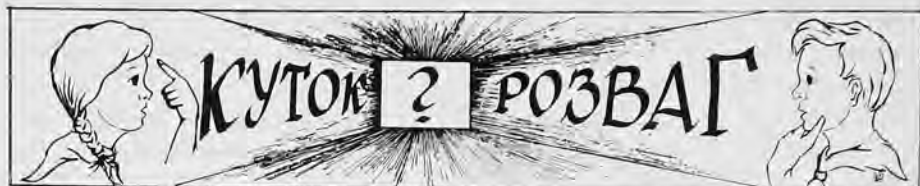

Тарасик Петелицький, новак з Вінніпегу, що вже відійшов до Бога.

переслали на наш фонд п'ять доларів, щоб читачі „Готуйся” пам'ягали свого покійного Друга.

Згадайте ж його у своїх молитвах!

**
*

ПРИГОДА НОВАКА ВСЕВОЛОДА

Пригляньтеся добре цим малюночкам та напишіть, яка це пригода трапилася новакові Всеволодові. А до того додайте, до яких новадських вмілостей здобув Всеволод точки, виконуючи це діло. Коли самі не знаєте, розпитайте у Ваших братчиків чи сестричок! І не забудьте написати про це до „Готуйся“!

Мал. братчик Ірко

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Ч. 7 (98). Вересень 1964:

ПРИГАДКА НОВАЦТВУ

В а р я Г
т Е л е ф О н
С е р е Т
в Е р е д У н
Л и с и Й
о К у л і С т
А м і н Ь

Назви дитячих журналів, що їх повинні читати кожний новак і новачка: „ВЕСЕЛКА” та „ГОТУЙСЬ”.

ЗАГАДКИ

- 1) Папір і письмо
- 2) Книжка
- 3) Наука
- 4) Книжка
- 5) Книжка
- 6) Наука
- 7) Знання
- 8) Розум
- 9) Знання
- 10) Книжка
- 11) Перо
- 12) Перо
- 13) Розум
- 14) Візитівка: ШКОЛЯР.

Число 8 (99). Жовтень 1964.

НАЗВИ ДЕРЕВ

(знайти у реченнях):

- 1) Ясень (Маруся СЕНЬків)
- 2) Явір (Я ВІРшик)
- 3) Тополя (таТО ПОЛЯг)
- 4) Дуб (будУ Боротися)
- 5) Липа (ПиЛИПА)
- 6) Береза (БЕРЕ ЗА руку)
- 7) Каштан (синКА ШТАНЯта)
- 8) Бук (жаБУ Коло)
- 9) Осика (ОСИ КАтерину)

- 10) Калина (наріКАЛИ НА)
  - 11) Клен (КЛЕНіть)
  - 12) Граб (ГРА Була)
  - 13) Берест (теБЕ РЕСТоран)
  - 14) Горіх (вГОРІ Ховаються)
  - 15) Лоза (ДаниЛО Заснував)
- ПОЧИСЛІТЬ!

В цьому році було 15 новаків.

ЗАГАДКИ ПРО ЗВІРІВ

- 1) Білка
- 2) Заяць
- 3) Їжак
- 4) Олень
- 5) Равлик (слимак)
- 6) Пташка
- 7) Дятелі
- 8) Сова
- 9) Жук
- 10) Бджола
- 11) Комар
- 12) Муха на стелі

Число 9 (100). Листопад 1964:

Горішне рам'я хреста:

кондУктор
спаСибі
капУста
соСна
трУба
оСа
кИт

Разом: УСУСУСИ.

Долішне рам'я хреста:

лУк
аКт
СіРко
хмАра
криївка
річниця
грамАтика

Разом: УКРАЇНА.

Ліве рам'я хреста:

к
окп
лаіхш
очдвуом
МАКІВКА
илосаок
йквтр
каа
а

Разом: МАКІВКА.

Праве рам'я хреста:

д
кхо
мтаоб
асоолрр
КАРПАТИ
рдяіמיד
краце
рян
ь

Разом: КАРПАТИ.

Число 10 (101). Грудень 1964:

ЩО СОФІЙКА НАПИСАЛА?

ГРИБИ
РИБА
ПАМПУШКИ
ГОЛУБЦІ
БОРЩ
СУШЕННЯ
ВАРЕНИКИ
КУТЯ
КОЛАЧ
КАПУСТА
ЯБЛУКА
ГОРІХИ

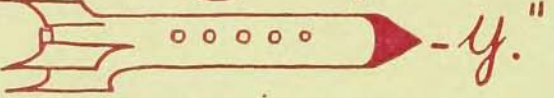

ЗНАЙДІТЬ ВСІ „Ч“!

- 1) Читанка
- 2) Чортик

- 3) Число
- 4) Чотири
- 5) Чорнило
- 6) Чорнильниця
- 7) Човен
- 8) Чайка (птах)
- 9) Чайка (човен)
- 10) Черевики
- 11) Чоботи
- 12) Чабан
- 13) Чуб
- 14) Чорне море
- 15) Чорногора

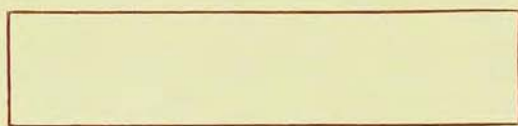
Добрі розгадки прислали: **Леся Бекерська** з Ютики, Америка, **Славко Курчак** та **Юрко Захарія** з Гемпстеду, Америка, **Андрійко Стецьків** з Боффала, Америка, **Мотря Білинська** з Ноттінггаму, Англія. З-поміж них найкраще та найбільше загадок розгадали **Леся Бекерська** та **Славко Курчак**. Вони й дістануть нагороди: Леся „книжку „На уходах“ Андрія Чайковського, а Славко книжку „Хлопці з зеленого бору“ Романа Завадовича. Як завважите, вони обоє вже дістали були по одній нагороді. Це дуже гарно, що вони й далі так пильно розгадують всі загадки, але чи ніхто більше з наших читачів не хоче стати з ними до змагання? Ану, попробуйте! Коли вони могли розгадувати, то чому б не Ви?

Чергові розгадки подамо за місяці **січень** та **лютий**, і тоді дістануть нагороди ті, хто їх добре розгадає. Поспішайте отже з Вашими розгадками!

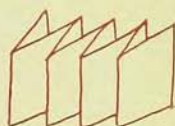
Рій „Зоретлавці”
 раду мали,
Разом з -ом сказали:
„Щоб летіти у простори,
Аж туди, де , ,
На якусь нову -у,
Побудуємо -у.”
Позбували матеріали:
 десь старий дістали,
З -а половинку
І діваву з кухні -у.
Кали ж вже все було готове,
Пристигли до будови.

В місяці лютому новацтво може дуже весело гратися у снігу, на лещетах, саночках чи на льоду, але такі багато часу треба ще проводити в домівці. Тоді час, щоб гарно її прикрасити, та щоб впорядкувати і прикрашувати

новацькі хроніки. Тому братчик Денис показав нам цього місяця, як робити з паперу різні витинанки, що пригодяться нам для прикраси. Погляньте, як легко їх зробити, і попробуйте самі!

① ПАСОЧОК ПАПЕРУ

② ЗІГНУТИ В ГАРМОНІЙКУ

③ НАРИСУВАТИ КВІТКУ І ВИТЯТИ

ВИТЯТИЙ РЯД КВІТІВ

ІНШІ ФОРМИ

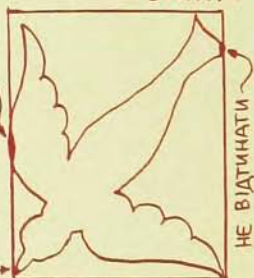
③ НА ЗІГНЕНИХ ПАСОЧКАХ НАРИСУВАТИ ВКАЗАНІ ФОРМИ І ВИТЯТИ

НОВАЧКА

ТУЛІПАН

ПТИЦЯ

ГРИБИ

РИБА

КОТИК